

RAZ VÁM TEN BOZK VRÁTIM

RONALD STREHÁR

RAZ VÁM TEN BOŽK VRÁTIM
a iné príbehy spoza horizontu

Autor: Ronald Strehár
Rok vydania: 2025
Fotografia na obálke: Ronald Strehár
Ilustrácie: Ronald Strehár

Prvé vydanie, vyšlo ako elektronická publikácia
Copyright © Ronald Strehár, 2025
ISBN (PDF): 978-80-570-6832-7

*Venované Dáme,
pri pohľade na ktorú si želám,
aby sa zastavil čas...*

*Poviedkový román písaný v štýle magického realizmu
zo série „Príbehy spoza horizontu“. Skutočné zážitky
kapitána tretieho pešieho regimentu francúzskej cudzineckej
légie z jeho súkromných misií po celom svete, zachraňujúc
osamelé a zranené ženské duše, túžiace po skutočnej láske
a naplnení svojich životov.*

„Là où les autres ne vont pas.“

Tam, kam sa iní neodvážia. (SAED, 3e REI)

Obsah

Raz Vám ten bozk vrátim...	6
Prichytený in flagranti	18
Ursula vracia úder	28
Ako nezranit' tie správne ženy	38
Umenie ignorovať, alebo dve hodiny s Canom Yamanom	44
Zázračný ovládač alebo Život na jeden klik	53
Tenistka a boľševický čarodejník	63
Večer s kurátorkou Múzea d'Orsay	71
Nočná návšteva na úrade vlády	80
Sprievodkyňa do stanice Estrogén	87
Vyzývavé dievča z diskotéky	94
Tango s agentkou Iris alebo America First!	101
Ty nie si žena na hranie...	107
Ťažký život tanečníc	118

Raz Vám ten bozk vrátim...

Dáma sa zastaví v bráne, vyberá z kabelky mobil a číta moju SMSku, písanú z absolútnej úprimnosti duše: „Raz Vám ten bozk vrátim. Opatrujte sa, prosím. Nechcem Vás stratiť...”

Sedím v čakárni na urgentnom príjme modernej parížskej univerzitnej nemocnice Hôpital Saint Antoine neďaleko Námestia Bastilly.

Som tu ako sprievod mojej zranenej kamarátky, Slovenky Katky, krásnej bratislavskej tanečnice, ktorá pred pár rokmi začala navrhovať voľnočasové

športové oblečenie a podarilo sa jej preraziť i tu v Paríži, dostať sa do povedomia parížskej módnjej scény.

I keď jej malosériové kolekcie nezapĺňajú výklady najväčších parížskych módnych obchodov, sú veľmi žiadané medzi parížskymi športovcami a umelcami.

Preraziť v tomto meste však vyžaduje neskutočné úsilie. Ale Katke sa to do značnej miery podarilo. Samozrejme za pomoci svojho celebritného snúbenca, ktorý ju zoznámil s tými správnymi ľuďmi, lebo bez prvotriednych kontaktov sa v tvrdej parížskej konkurencii nikam nedostanete.

V posledný januárový pondelok sa Katka zúčastnila v *Grand Palais* otváracej módnej prehliadky Parížskeho týždňa módy, zahajujúceho francúzsku módnú sezónu. A tak celý týždeň behala z jednej prehliadky na druhú.

Dovolať sa jej... bez šance. Zato instagram má plný spoločných fotiek s hviezdami svetového módného neba. Aspoň tam nadviazala nové kontakty a vychutnávala si toto svoje malé súkromné šťastie. Ono... to jej šťastie je o trochu väčšie, lebo jej súčasný priateľ a snúbenec, s ktorým už niekoľko mesiacov tvoria pár, je známym francúzskym futbalistom.

Ťažký život priateľky futbalistu...

S výhodami z toho plynúcimi v podobe zdieľania jeho rozľahlého penthousu v luxusnej parížskej štvrti Neuilly-sur-Seine, s výhľadom na oproti stojacu miestnu radnicu, z ktorej sa (neviem podľa akého kľúča) regrutujú neskorší parížski starostovia i francúzski premiéri a prezidenti.

Takže večery plné pozvánok na všemožné bankety, celebrity recepcie, slávnostné vyhlasovanie výsledkov športových ankiet a módne prehliadky... ťažký život priateľky futbalistu Paris Saint-Germain...

Lenže predvčerom si Katka pri odchode zo záverečnej módnej prehliadky nešťastne podvrtila na schodoch *Grand Palais* ľavé koleno. Vydržala v bolestiach celú noc i celý hektický piatok,

dúfajúc, že to prejde, ale včera v noci jej koleno nebezpečne napuchlo a nevyzeralo to veru vôbec dobre.

Dnes, v sobotu ráno mi v bolestiach zavolala, aby som ju odviezol na urgent, kde práve slúži jej známy lekár.

Jej snúbenec je totiž ešte stále v Nemecku, kde včera večer hrali futbalový zápas, takže jediným vhodným kandidátom na (*dúfam, že nie*) celodennú starostlivosť som ostal iba ja.

Je tiché, mrazivé sobotné ráno. Vystupujem z metra na stanici Les Sablons a peši prechádzam dva bloky až ku Katkinmu domu. Už ma čakala v byte zbalená s nevyhnutnými vecami do nemocnice. Utrápená, nevyspatá.

Chcem privolať taxík, ale Katka ma zastaví. Na urgent, možno ešte aj k súkromnému ortopédovi do Saint-Denis sa nebude voziť zafajčenými rannými taxíkmi, v ktorých to ešte stále cítiť všemožnými pachmi po zákazníkoch, rozvážaných domov po celonočných piatkových žúroch.

Čo sú títo futbalisti za ľudia?

Zvlášť keď majú doma tri autá... Výťahom vchádzame do podzemnej garáže... no... do garáže..., showroom je asi lepšie slovo. S Ferrari F40 veru do nemocnice nepôjdeme, dupať na plyn takémuto žrebcovi si netrúfam. Nie som žiadny infantilný teenager, aby som sa chcel po nerozvážnom pridaní plynu vyfláknuť v prvej križovatke. Modrý Lamborghini Aventador nie je o nič bezpečnejší a nasúkať sa dnu s Katkiným zraneným kolenom by ani nebolo veľmi ohľaduplné.

Čo sú títo futbalisti za ľudia? To si nemôžu kupovať normálne autá???

Majestátna vysoká Tesla X s vyklápacími dverami bude veru najvhodnejšia. A zvlášť v Paríži, kde elektrika fičí, pretláčaná progresívnou parížskou starostkou.

Ako sa toto ultramoderné auto vlastne ovláda? Katka opatrne dosadla vedľa mňa na sedadlo spolujazdca,

ukazuje mi základné funkcie, hlasom zadá do navigácie adresu nemocnice a s tichým bzuuuum sa auto pohýna z garáže, zahrnúc na širokú a dlhú Avenue Charles de Gaulle. Vlastne nemusím nič robiť, iba jemne pridržovať volant. Aktivovaný autopilot v podstate riadi za mňa. Paráda, môžem sa kochať okolím.

Len aby som nedopadol ako Rudolf Hrušínský vo filme Vesničko má středisková: *Vy jste se zase kochal žejo pane doktore...* a skončil niekde v kandelábri. Autonómne autá to občas robia, ak im nevenujete pozornosť. To je ako so ženami...

Sobota v péčku...

Víkendové ranné ulice sú prázdne. Po štvrťhodine jazdy sme na mieste, pred budovou univerzitnej nemocnice Hospital Saint-Antoine. Parkujem... no... auto zaparkovalo do štrbiny medzi dve autá samo, nebudem sa chváliť cudzím perím. Držiac krívajúcu Katku pod pazuchou ju odvádzam na urgentný príjem na prízemí nemocnice.

Pred nami je iba pár pacientov. Po pol hodine a telefonáte onomu Katkinmu známemu lekárovi sa dostala do úrazovej ambulancie. Zavreli sa za ňou dvere a potom sme si už len na diaľku četovali spoza nich cez *WhatsApp*.

Po prvotnom vyšetrení ju vraj ešte čaká röntgen, odvoz na magnetickú rezonanciu na poschodí, čakanie na výsledok, popis

snímkov a následné lekárske konzultácie. Sestrička to vraj odhaduje na dobré štyri hodiny. No fasa, sobota v péčku...

Sedím v čakárni. Ešte šťastie, že táto nemocnica, patriaca pod lekársku fakultu univerzity Sorbonne, sa nachádza v luxusnej štvrti a nie v nejakom prísťahovaleckom ghete na severných predmestiach Paríža, kde urgentné príjmy pripomínajú vojnovú zónu plnú dobitých migrantov, bezdomovcov a feťákov. Je tu ticho, sedí tu iba zopár dobre oblečených „lepších ľudí“. Na urgent je tu až príliš veľký klud. Našťastie...

Pripadá mi, akoby sa za dverami ambulancií nič nedialo, ale pritom viem, že lekári a sestry tam vnútri usilovne makajú. Len to nie je cez tie dvere vidieť ani počuť. Mám aspoň klud na vymýšľanie reklamných sloganov pre Katkin [web](#), o čo ma poprosila. Veď písať viem, to ste snád už zistili...

Neopísateľná dôstojnosť...

Z dverí vedľajšej internej ambulancie práve vychádza štíhla dáma, už tak hlbšie po štyridsiatke, s kabátom prehodeným cez ramená. Sadá si o dve sedačky vedľa mňa. Pravú ruku má ohnutú v lakti, s čerstvým vpichom po ihle. Má počkať na výsledky testov.

Sedíme takto vedľa seba dobrú pol hodinu. Mlčíme. Nemôžem z nej však odtrhnúť oči. Dáma sa svojim výzorom veľmi podobá na herečku Audrey Hepburn. Tie jej prenikavé oči, mimika, jemné pohyby, vyžaruje z nej neopísateľná dôstojnosť...

Priam víla... prestávam ľutovať, že tu dnes trčím, za tento čarovný okamih mi to stojí. Toto je dáma z veľmi limitovanej kategórie žien: „*neodolateľných*“.

Dáme nie je dobre. Vidím na nej, že ju niečo veľmi bolí. Drží si podbruško. Ale tú veľkú bolesť nedáva nijak viditeľne najavo. Nestťažuje sa, nevyklopáva na dvere ambulancie. Decentne trpí. Len jej krásne tmavé oči a jemné pery prezrádzajú jej silnú bolesť. Utlmujúce lieky jej zjavne nezaberajú.

V duchu ju analyzujem, predstavujem si, kto to asi tak môže byť...

Aká žena príde cez víkend sama na urgentný príjem, prečo ju sem nikto neodvezie, nikto nesprevádza...? A ona za celý ten dlhý čas nikomu ani nezavolá, že kde sa nachádza...

Ubehli dve hodiny. Občas mi pípne správa od Katky, v akom štádiu vyšetrenia sa práve nachádza. Práve jej dotiekla infúzia. Ležiac tam čaká na predbežné výsledky. Nevyzerá to dobre...

Naťahujem si v prázdnej čakárni ubolené telo, lebo sedieť bez pohybu už tri hodiny je náročné. Preťahujem si kríže, ruky, nohy, pripadám si ako ospalý kocúr na slnkom vyhriatej verande.

Dáma sa vtedy vždy na mňa so záujmom nenápadne pozrie.

Trochu sa predvážam, ako každý chlap pred krásnou ženou. Aj keď v tejto situácii je to trochu nemiestne. Ale nadväzovať rozhovor s utrápenou ženou asi nie je veľmi fér. Ani na povzbudenie. Na čo by som sa jej pýtal... na jej zdravotný stav? Trochu drzé... Na dôchodku bude na reči o zdraví času habadej...

Volá mi Katka, oznamuje mi výsledky vyšetrenia – je to našťastie len trochu natrhnutý vonkajší kolenný väz. Dnes si ju tu ale nechajú. Operovať ju nebudú. Zajtra jej dá ortopéd špeciálnu ortézu na koleno a prepustia ju domov.

Dáma sa na mňa počas telefonátu pozerá s empatiou v očiach. Je súcitná. O pár minút ju sestrička spoza dverí s vážnou tvárou volá do ambulancie pre jej výsledky.

Odvez mi domov Ferrari...

Na urgent dorazil o štvrt' hodinu i Katkin snúbenec Lukas. Pred hodinou doletel so svojim futbalovým tímom do Paríža a keď ju nenašiel doma a prečítal si odkaz, ponáhl'al sa do nemocnice. Prisadol si ku mne, pýta sa ma na okolnosti Katkinho úrazu. Hovorím mu iba to, čo mi Katka povedala a ako som ju sem dnes doviezol na ich Tesle. Lukas odchádza niečo vybavovať na centrálny príjem. Po príchode mi hovorí, že si vybavil pobyt na nemocničnej izbe u Katky ako jej sprievod. Za dva autogramy a spoločnú selfie so sestričkou na príjme.

– *Odvez mi domov Ferrari, prosím. Nenechám ho tu v noci stáť na ulici... Zajtra prídeme s Katkou domov na Tesle...* vraví mi.

Vyráža mi tou prosbou kompletne dych... Ferrari som ešte nešoféroval, cukám sa, strečkujem, vyhováram sa. Hocikto iný by po takej ponuke chňapol ako chameleón jazykom po muche, ale ja nie som sedlák nadržaný zo superšportiaku. Ale dobre, nebudem Lukasovi priťažovať v jeho situácii. Nejak to snád' zvládnem. Dáva mi kľúče a doklady od auta. Rozlúčili sme sa. Telefonujúc s Katkou odchádza za ňou do lôžkovej časti nemocnice.

Sedím v nemocničnej čakárni s kropajami potu na čele. V ruke držím kľúče od Ferrari F40 za tri a pol milióna. V eurách...

Do čoho som sa to nechal navliecť? Pre Lukasa je to ale iba červená hračka za pár týždňov behania po trávniku. Je dúfam poistené... no jasné, boháči nie sú predsa žiadni hlupáci, lebo potom by neboli boháčmi, však...

Z ordinácie vychádza sklesnutá Dáma. S lekárskou správou si sadá o dve sedadlá povedľa mňa. Pozerá do prázdna na stenu naproti, so slzami v očiach. Papiere sa jej vyšmykli z ruky

a potichu ako pierko húpavo dosadli na dlážku uprostred čakárne. Zdvíham ich a podávam Dáme. Prstami sme sa pritom nebadane dotkli. Usmeje sa na mňa, ale v jej krásnych očiach vidím veľké vnútorné trápenie.

- *Odveziem Vás domov...* vyhrklo zo mňa intuitívne.
- *Ste tu autom?*... obrátila sa na mňa so smutným a neprítomným pohľadom v očiach.
- *Ak ma budete po ceste navigovať, budeme u Vás rýchlo...* odpovedám, s nepriamou prosbou o spoluprácu.

Ešteže toto červené Ferrari nie je žiadny dotykový high-tech počítač na kolesách, ale poctivý manuálny stroj s budíkmi a tlačidlami. Raz som ho na chvíľu šoféroval, či presnejšie naštartoval a obkrúžil parkovisko za Lukasovej pozornej asistencie. Ale aj tá ochutnávka mi teraz náramne pomohla.

Chodiť niekade pešo a jazdiť tadiaľ autom sú dva odlišné svety. Ako chodec neriešite jednosmerky, zákazy vjazdu, prikázané smery, preraďovania sa medzi pruhmi na kruhovom objazde okolo Víťazného oblúka, stopky, prednosti, ani nemusíte hľadať voľné parkovacie miesto. Ako vodič však hráte podľa úplne iných pravidiel. Priamočiara cesta totiž v aute nikdy neznamená rovno. Paríž je pre autá neprívetivý, v snahe magistrátu vylúčiť autá z centra mesta sa tu ako vodič musíte fakt dobre vyznať ako astronaut v paralelnom vesmíre.

A Lukasovo Ferrari žiadnu navigáciu nemá, toto je čistý superšport a s mapou rozloženou na palubnej doske v takomto aute, vezúc domov noblesnú parížsku dámu, blúdiť večerným mestom, to by bola totálna strata imidžu. A tak som veril, že si s Dámou pomôžeme navzájom...

Trápnosť chvíle...

- *Teraz ste mali zabočiť vľavo... neskoro...* šepne útrpne, nebadane zavrtí hlavou a privrie oči. Neviem, či od bolesti alebo z trápnosti chvíle. Došlo jej, že taxíkom by už bola dávno doma.
- *Nemáte prosím v mobile vážne žiadnu navigáciu?*... pýta sa ma s frustrovaným pohľadom.